

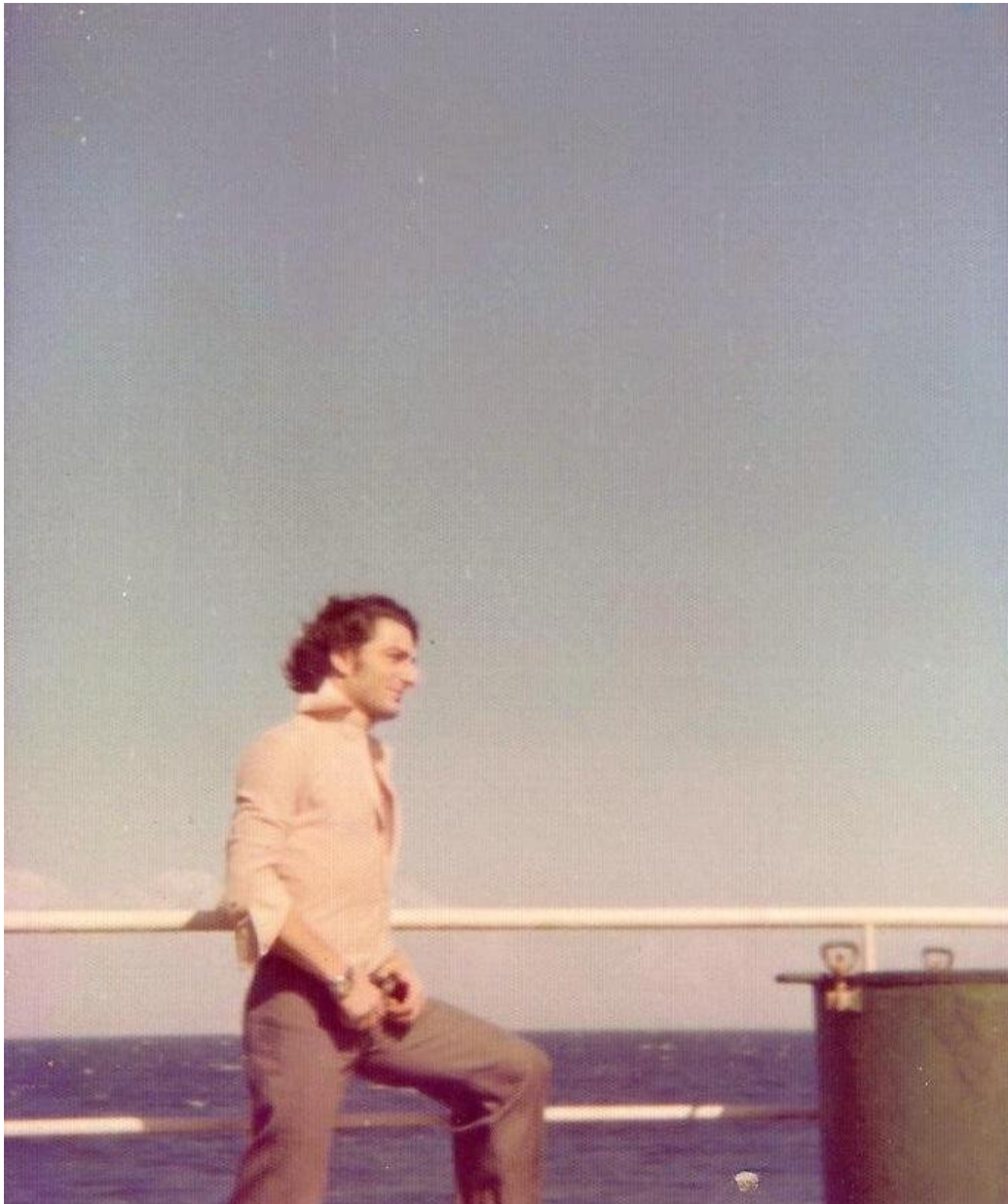

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ISSN 1986-2709

ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Τύπος, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περι τα γεγονότα και ζητήματα, Κυριάκος Ταπακούδης

ΓΕΝΑΡΗΣ 2013

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΑΠΑΚΟΥΔΗ

ΣΤΗ ΛΙΒΥΗ

Ένα ταξιδιωτικό διήγημα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Το μικρό μας πλοίο ο Άγιος Διονύσης που κατά γράμμα είχε στην πλήρη "SUN DENIS", ήταν βαρυφορτωμένο με μπάζα από παλιοσίδερα. Ξεκινήσαμε από την Νικομήδεια της Τουρκίας το σημερινό Ιζμίτ ένα απάνεμο λιμάνι δίπλα στην Κωνσταντινούπολη απ όπου φορτώσαμε για ένα κοντινό ταξίδι στη Γιουγκοσλαβία. Βγαίνοντας από την περικόστη θάλασσα του Μαρμαρά περάσαμε τα Δαρδανέλια την πόλη που βρίσκεται κοντά στην αρχαία Τροία και τα περιβόητα στενά των Δαρδανελίων που μερικές φορές ονομάζονται Τσανάκαλέ.

Μπήκαμε στο Ανατολικό Αιγαίο εκεί που τελειώνει η Ασία κι αρχίζει η Ευρώπη. Περάσαμε το Αρχιπέλαγος και πλέοντας στα ύσηχα καταγάλανα νερά των Κυκλάδων, μπήκαμε στα πανέμορφα στενά του ισθμού της Κορίνθου. Στέκοντας στην πρύμη όσοι δεν είχαμε βάρδια και παρακολουθώντας τις παράκτιες όμορφες Ελληνικές ακρογιαλιές, περάσαμε την τεχνητή στενή λωρίδα της θάλασσας που ενώνει το Σαρωνικό με τον Κορινθιακό κόλπο. Προσπεράσαμε τα Επτάνησα και το Ιόνιον πέλαγος, περάσαμε δίπλα από την Κέρκυρα και την Αλβανία και μπήκαμε στην Αδριατική θάλασσα.

Βάλαμε πλήρη για την Γιουγκοσλαβία την νότια χώρα των Σλάβων, μια χώρα που δημιουργήθηκε ως κράτος βασίλειο το 1918 μετά την ήττα των δυνάμεων του άξονα και την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Εκείνο τον καιρό που εμείς πηγαίναμε στο λιμάνι του Μπάρ να ξεφορτώσουμε, η Γιουγκοσλαβία ήταν μια μεγάλη ανεξάρτητη χώρα που την επανύδρησε ο στρατάρχης Τίτο μετά την διάλυση της από τις δυνάμεις του άξονα κατά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο.

Το λιμάνι του Μπάρ που είναι η μοναδική διέξοδος της χώρας προς τη θάλασσα, βρίσκεται στο νότιο μέρος της Αδριατικής, σε μια περιοχή που η θάλασσα και η εσωτερική κυκλοφο-

ρία ενώνονται ώστε δια μέσου αυτού του κυκλοφοριακού δικτύου να ταξιδεύουν τα προϊόντα προς τις μεταλλαστικές μεταλλουργίες της χώρας.

Ύστερα από ένα ύσηχο ταξίδι μέσα στην ήρεμη Αδριατική θάλασσα, φτάσαμε στο λιμάνι και όσο οι εργάτες ξεφόρτωναν το εμπόρευμα, βγήκαμε βόλτα στην πόλη. Χωριζόταν από τη θάλασσα από ένα δρόμο. Ήταν μακρύς και ευθύς, γεμάτος στις δυό του μεριές με μαγαζιά και καφετέριες σε μονώροφα κτίρια. Από όλους αυτούς τους χώρους έβγαине μια γλυκιά Ελληνική μουσική που την τραγουδούσε ο Ντέμης Ρούσος, ενώ στις πόρτες έστεκαν φιλόξενοι οι μαγαζάτορες που μας χαμογελούσαν και μας καλούσαν να κοπιάσουμε στα μαγαζιά τους.

Σκέφτηκα ότι ήταν φιλέλληνες που αγαπούσαν την Ελληνική μουσική και εμάς τους Έλληνες, σκέφτηκα ακόμα ότι ίσως να ήταν ένα σχέδιο τους να μας καλοπιάνουν για να μας πιάσουν πελάτες ώστε να αγοράσουμε από τα προϊόντα τους.

Όπως και νάτανε, περάσαμε λίγες ευχάριστες ώρες σ αυτό το λιμάνι, αφού το ξεφόρτωμα δεν κράτησε πολύ. Ένα άλλο φορτίο τσιμέντο σε σακιά έτοιμο σε παλάγκα που μας περίμενε στο ντόκο, φορτώθηκε γρήγορα στ αμπάρια του πλοίου από τους μεγάλους γεραμούς του λιμανιού. Ήταν ένα χαμηλό φορτίο πολύ βαρύ, τοποθετημένο στον πυθμένα. Ήταν ένα επικίνδυνο φορτίο γιατί είχε μεγάλο βάρος στον πάτο, και άφηνε το υπόλοιπο μέρος του πλοίου ελαφρύ και έρμαιο σε τυχών τρικυμία ή ρεύματα. Ήταν ότι χειρότερο φορτίο θα ήθελε ένας καπετάνιος να φορτώσει το πλοίο του...

Βάλαμε Ρότα για τη χώρα της Λιβύης με τις μηχανές να γυρίζουν εύκολα την προπέλα χωρίς να αναταράσσει τα γαλήνια νερά και χωρίς να δημιουργεί κυματισμούς. Έμοιαζε η θάλασσα ακίνητη όπως να κοιμόταν, έμοιαζε γαληνεμένη όπως να ξεκουραζόταν.

Πηγαίναμε με οικονομική ταχύτητα και υπολογίζαμε να είναι ένα εύκολο

σύντομο ταξίδι που θα διαρκούσε λίγες μέρες.

Κάτω στο μηχανοστάσιο την ώρα της βάρδιας μου, ένιωθα τη μηχανή να δουλεύει χωρίς να δυσκολεύεται από αντίθετα ρεύματα και κύματα. Η πρόωση του πλοίου ήταν εύκολη, σκέφτηκα, σίγουρα θα είχαμε ένα εύκολο ταξίδι. Τσεκάρισα τα λάδια του υδραυλικού της λαγουδέρας και το διάκι -το κοντάρι με το οποίο στρίβει το πτερύγιο του τιμονιού-, και ύστερα ξεκίνησα την αντλία για να αδειάσουν οι σεντίνες από τα απόνερα και τα λάδια.

Κοίταξα το ρολόι στο ταμπλώ της μηχανής, ήταν τέσσερις. Τέλειωσε η βάρδια μου και παρέδωσα στον αντικαταστάτη μου που κατέβηκε ακριβώς στην ώρα της σκάντζας. Αφού του εξήγησα να έχει την προσοχή του στο πέκο του όγδοου πιστονιού γιατί έχανε πετρέλαιο, ανέβηκα προσεχτικά τις γλιστερές λαδωμένες σκάλες βγαίνοντας στην κουβέρτα. Ανάπνευσα με αυχαρίστηση τον φρέσκο θαλασσινό αέρα αφήνοντας πίσω μου την καταχνιά της ατμόσφαιρας του μηχανοστασίου που δημιουργούσε το ασταμάτητο δούλεμα της μηχανής. Μπήκα στο μικρό κουζινάκι και έφτιαξα ένα σκέτο δυνατό και πικρό ανατολίτικο καφέ ακριβώς όπως μου άρεσε, και ύστερα βγήκα και κάθισα στην πρύμη, χάμω στη χοντρή λαμαρίνα της κουβέρτας και γέρνοντας τη ράχη μου στην κουπαστή, η σκέψη μου έτρεξε στα βάθη της ιστορίας προσπαθώντας να φρεσκάρω στο νου μου το παρελθόν της χώρας που είχαμε για προορισμό...

Της χώρας που κατά την μυθολογία είχε το όνομα μιας κόρης, της Λιβύης εγγονής του Νείλου και του Δία που προς τιμήν της έδωκαν το όνομα της στην περιοχή που γειτνιάζε δυτικά με την χώρα της Αιγύπτου.

Μιας χώρας της Βορείου Αφρικής που τη βόρεια πλευρά της βρέχει η Μεσόγειος, ενώ την υπόλοιπη σκεπάζει σχεδόν εξ ολοκλήρου άμμος καυτερή και άνεδρη. Μια απέραντη στεγνή και άγονη έρημος που σμίγει με την ήρεμη θολή και κίτρινη στο χρώμα της άμμου θάλασσα, ίδιο με

το χρώμα της ερημικής ξηράς. Ένα χρώμα που στην άχνα της ζεστής ατμόσφαιρας δείχνει ένα θέαμα γης και θάλασσας να σμίγουν και να μην ξεχωρίζουν, να φαίνονται να είναι μια συνέχεια, η στεριά και η θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

Πέρασαν οι μέρες, και φτάνοντας στον προορισμό μας μείναμε ράδα περιμένοντας το τελωνείο για τον τυπικό έλεγχο. Ήρθαν και έφυγαν, αφήνοντας μας διαταχτικό να περιμένουμε φουνταρισμένοι μέχρι νεωτέρων οδηγιών.

Ρίξαμε λοιπόν τις άγκυρες στα θολά νερά, και τις είδαμε να κατεβαίνουν και τελειωμό να μην έχουν. Έμοιαζε το βάθος της θάλασσας χωρίς τελειωμό, ο νους μου πήγε στη μυθολογία που κατά αρχαίες θεωρίες και μεταφυσικές δοξασίες αναφέρεται σε θάλασσες άπατες που κάτω τους υπάρχει άβυσσος, σκοτάδι και μυστήριο. Όπου υπάρχουν κουφάρια από πετρωμένα καράβια γεμάτα θησαυρούς και απολιθωμένες γοργόνες με χρυσά στεφάνια στα πέτρινα μαλια τους, αλλά και δράκοι τέρατα της θάλασσας που τις φυλάνε.

Η θάλασσα γύρω μας ήταν λάδι, αλλά μόλις βράδιασε νιώσαμε το πλοίο να κουνιέται σαν εκκρεμές μέσα στο νερό, αισθανόμασταν το κέντρο βάρους του κάτω στο αμπάρι ακίνητο από το βάρος του φορτίου των τσιμέντων, ενώ το υπόλοιπο μέρος του σκαριού τάρασσε και κουνιόταν μποτσάροντας δυνατά και απότομα. Ήταν ένα ταρακούνημα άγριο που μας σκότωνε, βαστάζαμε όλοι τα ρέλια ή όπου βρίσκαμε για να μην μας παρσύρει η φορά από το δυνατό μπότζι. Ήταν ένα παράξενο φαινόμενο αυτό που συνεβαινε, η επιφάνεια της θάλασσας παρέμενε τελείως ακίνητη χωρίς να επηρεάζεται από τα δυνατά ρεύματα που πάλιωναν κάτω στα έγκατα της.

Οι μέρες περνούσαν, τα στόρια μας τέλειωσαν, το νερό από τα τάγκια έβγαινε θολό και σκουριασμένο σημάδι ότι τελείωνε κι αυτό, τα ρεύματα

δεν κόπάζαν παρά μόνο ανελέητα μας ταρακουνούσαν κάνοντας τη ζωή μας δύσκολη και ανυπόφορη.

Οι αρχές της Λυβύης δεν έδειχναν διάθεση να μας ελλιμενίσουν, μας άφησαν να παραδέρνουμε στα δυνατά ρεύματα της Λιβυκής θάλασσας. Ήμασταν σε μια χώρα άναρχη και δικτατορική, οι Λίβυοι δεν υπολόγιζαν ούτε λογάριαζαν τους ξένους. Ηγέτης της χώρας ήταν ο Συνταγματάρχης Μουαμάρ Καντάφι, ένας πραξικοπηματίας και επαναστάτης που κατέστησε τον εαυτό του ντε φάκτο ηγέτη της χώρας από το 1969. Ήταν ένας σκληρός δικτάτορας που βρισκόταν συχνά σε αντιπαράθεση με τις άλλες χώρες και κυρίως τη Δύση, ήταν ίσως γι αυτό που μας άφησαν στη ράδα πολλές μέρες χωρίς να μας εφοδιάσουν στόρια και νερό. Ήταν ένας ισόβιος δικτάτορας που το χλιδάτο παλάτι του δέσποζε επιβλητικό στην πόλη της Τρίπολης, μιας πολιτισμικής αρχαίας πόλης που στο έμπα της φάνταζε η γραφική παλιά αγορά περικλυσμένη από τα τείχη της Μεντίνας, ενώ παραδίπλα της ξάνοιγε η μεγάλη κεντρική πλατεία, η λεγόμενη Πράσινη πλατεία που συνέχιζε μέχρι τη θάλασσα που τα νερά της στην επιφάνεια ήταν ήσυχα και ακίνητα, ενώ στα βάθη της τα μεγάλα και ανακυκλωμένα ρεύματα ανατάρασαν τον πυθμένα της κάνοντας την άμμο να διασκορπίζεται στο νερό και να το χρωματίζει με ένα θολό κίτρινο χρώμα ίδιο με την έρημο που σκέπαζε όλη τη χώρα...

Οι μέρες περνούσαν, έδειχνε να μας ξέχασαν. Ήταν ίδιο να μην υπήρχαμε, μάταια περιμέναμε κάποια ειδοποίηση από το τελωνείο του λιμανιού. Τα τρόφιμα μας τέλειωναν, αναγκαστήκαμε κατόπιν διαταγής του καπετάνιου, όλο το πλήρωμα να ψαρεύουμε για την εξασφάλιση της τροφής μας. Κουτσά στραβά τα καταφέραμε, το πρόβλημα ήταν ότι και το πόσιμο νερό μας τελείωνε. Όσο κατέβαινε η στάθμη στα παμπάλαια τάνκγια που ήταν αποθηκεμένο, τόσο θόλωνε από τη σκουριά, και κάθε που πίναμε μας παίδευε το στομάχι.

Ο καιρός ήταν καλοκαιρινός, δεν είχαμε ελπίδα για βροχή, οι Λιβυκές αρχές μας ξέχασαν, ώστε οι οιωνοί ήταν κακοί.

Από την εφοπλιστική εταιρεία είχαμε διαταγή να μην ζητήσουμε βοήθεια από της αρχές, αλλά να περιμένουμε πότε αυτές θα απεφάσιζαν. Ήταν ρητή η διαταγή, γιατί οι δικτατορικές αρχές της Λιβυής συμπεριφέρονταν με απάνθρωπο τρόπο, χωρίς λόγο συνελάμβαναν τους ξένους και τους φυλάκιζαν σε φυλακές που μέσα χάνονταν και δεν ξαναφαίνονταν. Είχαν μια εχθρότητα που την επιδείκνυαν στην πράξη χωρίς να λογαριάζουν κανένα.

Απο φόβο να τούς παρενοχλήσουμε και να θυμώσουν, να μην τους δώσουμε λόγο κι αφορμή να κάνουν επίδειξη της δύναμης τους και της σκληρότητας τους, σιωπούσαμε χωρίς να ζητούμε τη βοήθεια τους.

Η ζωή μας κατάντησε ανυπόφορη με μόνη τροφή μας τα ψάρια που ψαρεύαμε, και που τα ποκάρουμε. Ήταν ψάρια μεγάλα και άγευστα που ζούσαν μέσα σε θάλασσα χωρίς βλάστηση και χλωρίδα, μέσα σε θολά νερά από την άμμο που ήταν απλωμένη σε όλο το βυθό, ψάρια χωρίς γευστική ουσία και που χρησιμοποιούσαμε ως τροφή μόνο από ανάγκη. Μεγαλύτερο πρόβλημα όμως, ήταν το νερό. Για την καθαριότητα μας χρησιμοποιούσαμε το θαλασσινό, ενώ για πόσιμο ανέλαβε ο καπετάνιος να μας το προμηθεύει λιγοστό και μετρημένο, ώστε να μας αρκέσει περισσότερο καιρό. Το βράζαμε για να το πιούμε, είχε καταντήσει επικίνδυνο για την υγεία μας καθ ότι ήταν όσο απέμεινε στον πάτο γεμάτο ιζήματα, πέτρα, λάσπη και σκουριά.

Όσο και να προσέχαμε δυσηχώς, ο Γραμματικός και ένας δόκιμος της μηχανής, αρρώστησαν βαριά, είχαν ρίγη, ψηλό πυρετό και πόνους αφόρητους σε όλο το σώμα τους. Ήμασταν σίγουροι ότι κόλλησαν τη νόσο της λαγιονέλλας. Παρακαλούσαμε το Θεό να αντέξουν και ελπίζαμε για τον εαυτό μας να μην πάθουμε το ίδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

Με μεγάλη ανησυχία, διψασμένοι, φοβισμένοι και καταπονημένοι, εναποθέσαμε τις ελπίδες μας στο Θεό. Βλέπαμε τη στεριά λίγα χιλιόμετρα μακριά μας, αλλά μας ήταν αδύνατο να βγούμε έξω να αναζητήσουμε νερό που το είχαμε απόλυτη ανάγκη. Η απανθρωπιά του δικτατορικού καθεστώτος ήταν δεδομένη, αναμέναμε και ελπίζαμε σε ένα θαύμα, ελπίζαμε να δεήσει ο θεός τους να τους φωτίσει να μας ελλιμενίσουν γρήγορα ώστε να πάψουν τα βάσανα μας.

Αλλά ο Θεός τους ίσως να μην ήταν τόσο καλός όσο ο δικός μας που αποδείχτηκε συμπονετικός και φιλεύσπλαχνος. Ίσως στο πλήρωμα ανάμεσα μας, να υπήρχαν άνθρωποι δίκαιοι που εισακούστηκαν οι προσευχές τους. Όταν σχεδόν δεν είχαμε ελπίδα, ξαφνικά είδαμε τον καιρό μέσα στο κατακαλόκαιρο να σκοτεινιάζει. Τα σύννεφα μαζεύτηκαν γρήγορα και πύκνωσαν ώσπου σκέπασαν τον ήλιο που κρύφτηκε και άφησε τη μέρα με πενιχρό το φως και εμάς μέσα στο μισοσκόταδο.

Ταυτόχρονα άρχισε να πνέει ένας αγέρας που δυνάμωνε, ενώ αστραπές έσκισαν τον ουρανό. Από μακριά η θάλασσα έδειχνε να υδρατμοποιείται και να ανεβαίνει στον ουρανό γεμίζοντας τον με γκρίζα σύννεφα, ενώ νιώθαμε την ατμόσφαιρα να βαραίνει. Ήταν ένα απότομο μπουρίνι, μια απότομη μεταβολή του καιρού που μας ήρθε απρόσμενα.

Χαρούμενοι με τις ελπίδες μας δικαιωμένες και αναπτερωμένες, όλοι μαζί υπό τις διαταγές του καπετάνιου και του πρώτου μηχανικού, στρώσαμε πανιά έτοιμοι να μαζέψουμε το νερό της βροχής. Τα απλώσαμε με τρόπο να σχηματίζουν αυλάκια, και από κάτω βάλαμε άδεια δοχεία να το περισυλλέξουμε.

Σκοτείνιασε κι άλλο ο ουρανός, ενώ μια βροχή ασταμάτητη που άρχισε να πέφτει, όλο δυνάμωνε ώσπου πύκνωσε πολύ και δεν βλέπαμε ο ένας τον άλλο. Στην αρχή ήταν κίτρινη από τη λερωμένη ατμόσφαιρα, αλλά

ύστερα καθάρισε και έπεφτε καθαρή και καταρρακτώδης.

Μας χτυπούσε αλύπητα, μα εμείς, όλοι μας, στεκομασταν κάτω από αυτήν με τα πρόσωπα στραμμένα ψηλά, και με ένα αίσθημα μαζοχιστικό θα έλεγε κανείς, και με πολλή ευχαρίστηση δεχόμασταν το μαστίγωμα της, ενώ ανοίγαμε τις χούφτες μας και πίναμε το βρόχινο νερό με απόλυτη ευχαρίστηση.

Όπως απότομα άρχισε, το ίδιο σταμάτησε. Ο ουρανός καταγάλανος φανερώθηκε, ενώ η ατμόσφαιρα καθαρία από τη σκόνη μύριζε φρεσκάδα, θάλασσα και ιώδιο.

Ο ήλιος φάνηκε ολοκάθαρος πίσω από τη βροχή ξεπλυμένος κι αυτός από τη σκόνη της ερήμου, λαμπερός και καυτός άρχισε να ξαναζεσταίνει τον καιρό που δρόσισε ύστερα που ξεπλύθηκε από τη βροχή.

Μέσα μου ένιωθα ευχαρίστηση και ανακούφιση, ήμουν σίγουρος ότι ο Θεός έκαμε το θαύμα του και μας βοήθησε. Φώλιασε μέσα μου ακόμα μια σιγουριά, ότι γρήγορα θα φαινόταν να έρχεται από το λιμάνι η λάντζα με τον πιλότο για να μας οδηγήσει στο ντοκ.

Περπατώντας με τα πόδια ανοιχτά για να ισορροπώ από το μπότζι που κουνούσε ασταμάτητα το πλοίο, προχώρησα στο μικρό κουζινάκι του πληρώματος για να φτιάξω ένα καφέ τώρα που είχαμε επιτέλους νερό, φρέσκο και δροσερό. Τον άφησα να ψηθεί καλά αναπνέοντας τη μυρωδιά του αχόρταγα, αφού είχε μέρες πολλές να έχω την πολυτέλεια ενός καλοψημένου Τούρκικου καφέ. Γέμισα ένα ποτήρι ξέχειλα κρατώντας το με το ένα χέρι για να μην πέσει χάμω από το μποτσάρισμα του πλοίου, αφού ότι αφηνώταν απροστάτευτο στο τραπέζι, έπεφτε και έσπαγε. Ήταν ένα πολύ ενοχλητικό ταρακούνημα που δεν μας άφηνε σε ησυχία, παρά μόνο μας ταλαιπωρούσε αφάνταστα. Ήταν ένα συνεχές ανώμαλο μποτσάρισμα που δεν σταμάτησε καθ' όλη τη διάρκεια που ήμασταν φουνταρισμένοι, ενώ τα ρεύματα στα υπόγεια της θάλασσας συνέχιζαν

χωρίς αναπαμό την ανώμαλη ροή τους, ταρακουνώντας το ίδιο και εμάς, ανώμαλα. Τα έπιπλα ήταν στερεωμένα βιδωμένα ή κολλημένα για να μην έχουν φόβο από τις τρικυμίες. Κάθισα στον καναπέ βάζοντας τα πόδια μου σφήνα στα πόδια του τραπεζιού για να μην πέσω χάμω, και με πολλή ευχαρίστηση ήπια γουλιά γουλιά τον δυνατό καφέ.

Ξεδιψασμένος ύστερα από πολλές μέρες και με την πικρή γεύση του καφέ στο στόμα μου, άφησα τη σκέψη μου να ταξιδέψει, αλλά αυτή με οδήγησε στους τελωνειακούς της χώρας και με έκανε να διερρωτώμαι γιατί οι άνθρωποι να είναι σκληροί όταν δεν χρειαζόταν. Το λιμάνι ήταν άδειο από πλοία, αλλά για άγνωστους τους λόγους, δεν μας επέτρεπαν να δέσουμε στο λιμάνι, ούτε καν νερό δεν μας έδωσαν. Μας άφησαν να υποφέρουμε από δίψα και πείνα, μας άφησαν να πίνουμε ακάθαρτο νερό με αποτέλεσμα δυο από το πλήρωμα να υποφέρουν από λοιμώδη νόσο, ίσως από τύφο και να κινδυνεύουν οι ζωές τους.

Βυθισμένος στις σκέψεις μου, δεν είδα τον ναύτη της βάρδιας που μπήκε μέσα και στήθηκε δίπλα μου. Με σκούνησε να του κάμω τόπο να κάτσει, και φλύαρα άρχισε να μου λέγει ότι τα βάσανα μας τέλειωσαν, η γέφυρα επικοινωνήσε με το τελωνείο, και μας ειδοποίησαν να είμαστε έτοιμοι να μπούμε στο λιμάνι να δέσουμε και να ξεφορτώσουμε. Σε λίγη ώρα, όχι πολλή, θα ερχόταν η λάντζα μαζί με τον πιλότο που θα οδηγούσε το πλοίο, μαζί θα είχε και ένα γιατρό να εξετάσει τον Γραμματικό και τον δόκιμο μηχανικό που ήταν βαριά άρρωστοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Η Λιβύη με τις αρχαίες Ελληνικές πόλεις, μια χαμένη Ελλάδα με αρχαία απομεινάρια που διέδωσε τον πολιτισμό σε όλη την οικουμένη ακόμα και σ αυτή την παντέρμη από το Θεό χώρα, έχει πρωτεύουσα τη Τρίπολη, μια πόλη κέντρο αρχαίου πολιτισμού

που ιδρύθηκε από τους αρχαίους Καρχηδόνιους με το όνομα Οία και που οι αρχαίοι Έλληνες 600 χρόνια πριν το Χριστό μετονόμασαν με το όνομα που φέρει έως σήμερα.

Στη σκέψη μου πριν την γνωρίσω, η χώρα φάνταζε μια ξερή γη με αερόσπαρτα κίτρινα κάστρα από πλιθάρια και κίτρινο κατάστεγνο χώμα της ερήμου που χάρη στη γεωγραφική της θέση και τον υπόγειο ορυκτό πλούτο της, κατοικείτο και από ανθρώπους, όχι μόνο από φίδια και άλλα ερπετά της ερήμου.

Διάβαζα ότι διοικείτο με σιδηρά πυγμή από τον Καντάφι και ότι ήταν από τις πλέον ασφαλείς χώρες χωρίς κλοπές, ληστείες και τρομοκράτες. Ότι μπορούσε κάποιος να κυκλοφορά ελεύθερα στους δρόμους, στα σοκάκια και στις αγορές χωρίς να διατρέχει το παραμικρό κίνδυνο και ότι οι Λίβυοι ως λαός ήταν περήφανος και φιλόξενος.

Κατεβαίνοντας από το πλοίο, απέναντι μου κολλημένη στο λιμάνι προεκτεινόταν η Τρίπολη μια συνέχεια του λιμανιού που χωριζόταν μόνο από ένα πλατύ δρόμο. Διασχίζοντας τον, κινδύνεψα από τα τροχοφόρα τα οποία άλλα ήταν αριστεροτίμονα και άλλα δεξιοτίμονα, και οι άνθρωποι μέσα οδηγούσαν και από τες δυο πλευρές του δρόμου, δεν σταματούσαν στα φανάρια και έτρεχαν χωρίς να προσέχουν τον δίπλα τους. Ήταν φρενήρεις οδηγοί που χρησιμοποιούσαν το δρόμο χωρίς κανονισμούς και κάθε λιγάκι ακουγόταν ένα μεγάλο γκρατς από τρακάρισμα.

Η Λιβύη ήταν τελικά όπως την είχα στη σκέψη μου πριν την γνωρίσω, μια χώρα με ξερή γη γεμάτη κίτρινα χαμηλωώροφα κτίρια και κίτρινο κατάστεγνο χώμα από άμμο. Δεν υπήρχαν κέντρα διασκεδάσεως παρά μόνο καφενεία ή εστιατόρια που έμεναν ανοικτά έως τα μεσάνυχτα, ενώ οι λίγοι άνθρωποι -μόνο άνδρες- που πηγαينوέρχονταν στους δρόμους ήταν ντυμένοι με άσπρες λερωμένες κελεμπίες. Ήταν Λίβυοι Μουσουλμάνοι Σουνίτες που γίνονταν εχθρικοί -είχα διαβάσει σε κάποιο έντυπο-, και επικίνδυνοι αν κάποιος ξένος έδειχνε

να μην σέβεται τις τοπικές παραδόσεις τους, τα ήθη και έθιμα τους και αν δεν φρόντιζε να δείχνει σεβασμό με τις πράξεις του ιδιαίτερα την περίοδο του Ραμαζανιού που θα έπρεπε να μην προκαλεί π.χ. πίνοντας αλκοόλ σε δημόσιους χώρους αφού το ποτό απαγορεύεται αυστηρά για τους Μουσουλμάνους, και οι γυναίκες επισκέπτριες θα έπρεπε να ντύνονται σεμνά.

Μια τεράστια πλατεία που ανοιγόταν προς τη θάλασσα με μια σειρά φοινικόδεντρων να την στολίζουν, απλωνόταν μπροστά μου μετά τη λεωφόρο που χώριζε την πόλη από το λιμάνι, ενώ στο βάθος της έστεκαν μεγαλόπρεπα τα τείχη της Μεντίνας και το κάστρο της Τρίπολης που μέσα στεγαζόταν ένα μουσείο με εκθέματα από το ιστορικό πέρασμα των αρχαίων καιρών μέχρι τις τωρινές εποχές.

Η αγοράς της Μεντίνας ήταν σε ένα μικρό δρομάκι και ήταν μια μικρή παράπλευρη πλατεία που την έλεγαν σκεπαστή αγορά, γιατί ήταν καλυμμένη με στέγες που έστεκαν σε μεγαλόπρεπες κολώνες, παλιά κτίσματα με περίσσια μαστοριά και τεχνοτροπία. Χτύποι από μέταλλα ακούγονταν, μαρτυρώντας την έντονη δραστηριότητα των χαλκομανών και των μεταλλουργών που έφτιαχναν κυρίως τουριστικά είδη που κρέμαγαν στους τοίχους για να τα πουλήσουν. Την ονόμαζαν αγορά του χαλκού, αν και υπήρχαν σιδερένια και άλλα μεταλλικά και ασημικά αντικείμενα που σφουρηλατούσαν εκεί.

Μπήκα στη σκεπαστή αγορά, όπου μέσα δεκάδες μικρέμποροι ήταν σιβαγμένοι έχοντας τιςπραμάτειες τους απλωμένες στο χώμα ή σε μικρούς πάγκους. Οι μυρωδιές από τους χουρμάδες έσμιγε με τα ψάρια πάνω στους χαμηλούς πάγκους και οι μύγες σαν σύννεφα πετούσαν σε όλη την ατμόσφαιρα, ενώ οι έμποροι χαλιών ανέμιζαν ρούχα και τις έδιωχναν.

Μέσα σε αυτή την ανυπόφορη μπόχα σεργιάνισα όλο το παζάρι της Τρίπολης χωρίς να βρώ κάτι να με ενδιαφέρει για να ψωνίσω, έστω ένα μικρό

σουβενίρ. Αγόρασα μόνο μια βεντάλια για να διώχνω τις ανεπιθύμητες μύγες και την καυτή λαύρα της ατμόσφαιρα των 45 βαθμών Κελσίου που έψηνε κυριολεκτικά τη χώρα και τους ανθρώπους της. Απομακρύνθηκα από τους πάγκους με τα ψάρια και τις έντονες μυρωδιές, και κάθισα σε ένα μικρό τραπέζακι πίσω από ένα ξύλινο πάγκο που πάνω του ένας αεικίνητος ανθρωπάκος με τα μανίκια της κελεμπίας του ανεβασμένα, έστεκε πάνω από ένα μαγκάλι γεμάτο φωτιά και έψηνε κρέας μέσα σε ένα τηγάνι. Κάθισα και έτρεξε αμέσως κοντά μου. Μιλούσε σπαστά Ελληνικά και έτσι συνεννοηθήκαμε χωρίς δυσκολία. Του είπα ότι θέλω να δοκιμάσω κάποιο αράπικο φαγητό, και αυτός μου είπε ότι θα μου τηγάνιζε κρέας που σίγουρα θα μου άρεσε. Σε λίγο μου έφερε ένα πιάτο που μέσα είχε ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, μια τεράστια μπριζόλα. Δοκιμάζοντας την πρώτα, μου άρεσε καταπληχτικά. Την έφαγα λαίμαργα και την ευχαριστήθηκα. Ήταν γεύσεις για μένα πρωτόγνωρες που τις γεύτηκα και τις ευφράνθηκα με ικανοποίηση. Τον ρώτησα και μου είπε ότι ήταν κρέας καμήλας. Μου εξήγησε ότι οι νομάδες στις ερήμους πίνουν το γάλα της καμήλας γιατί είναι πολύ θρεπτικό και αρέσκονται σε βρώση των μεριών της, των παιδιών της, και κυρίως της καμπούρας της που θεωρείται εξαιρετική λιχουδιά.

Ότι όσο πιο ηλικιωμένη η καμήλα, τόσο πιο πολύ μαγείρεμα χρειάζεται το κρέας της γιατί είναι σκληρό. Ότι είναι κρέας που προτιμάται στις χώρες της Ανατολής, αλλά τα τελευταία χρόνια προτιμάται και στη δύση όπου εκεί εξάγονται μεγάλες ποσότητες διαφόρων σαλαμιών και παστουρμάδων που κατασκευασμένα από το κρέας της, έχει ως αποτέλεσμα να έχουν απίθανες γεύσεις. Το δικό μου φιλέτο ήταν ένα παιδίσιο κομμάτι το οποίο μου άρεσε καταπληχτικά, και από εκείνο τον καιρό από όσες Αραβικές χώρες τύχαινε να περάσω, ζητούσα πάντα το ίδιο φαγητό, ζητούσα καμηλίσιο κρέας.

Τελειώνοντας την διήγηση του, μου προσέφερε ένα αράπικο καφέ πικρό και βαρύ που και αυτόν τον ευχαρίστησα, που πίνοντας τον γερμένος στην αναπαυτική παλιά τόνενη καρέκλα και ρεμβάζοντας, παρατηρούσα τους μικροεμπόρους που διαλαλούσαν τηνπραμάτεια τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Ο αρχαίος ιστορικός Διόδωρος Σικελιώτης αναφέρει ότι οι γοργόνες ήταν Ελληνικό μυθικό έθνος γυναικών, που κατοικούσε στη Λιβύη κοντά στη λίμνη Τριπωνίδα και πολεμούσαν συνεχώς με τις γειτονικές φυλές των Αμαζόνων.

Η Ελληνική ιστορία λέει ότι στην αρχαιότητα ένας χρησμός του μαντείου των Δελφών, ώθησε αποίκους από τη Σαντορίνη να μεταναστεύσουν στην βόρεια Αφρική, ιδρύοντας το 631 π.Χ., την πόλη Κυρήνη.

Κοντα στο λιμάνι της Κυρήνης είναι η Απολλώνια, όπου το 1897, την περίοδο του ελληνοτουρκικού πολέμου στην Κρήτη, μια από τις ομάδες μουσουλμάνων Κρητικών που εγκατέλειψαν το νησί, βρήκε καταφύγιο δίπλα από τα ερείπια της αρχαίας πόλης και έκτισε το χωριό Σούσα.

Ακόμα και σήμερα, οι μεγαλύτεροι μιλούν σχεδόν απταισίτως την ελληνική γλώσσα και μάλιστα με κρητικό ιδίωμα και ονειρεύονται την Κρήτη που άκουσαν από τους παππούδες τους.

Ακόμα κατά την οθωμανική περίοδο αρκετοί Έλληνες είχαν καταφύγει στη Λιβύη, κυρίως στην Τρίπολη την οποία και ανέπτυξαν, καθώς οι περισσότεροι Έλληνες ασχολούνταν με το εμπόριο, τη ναυτιλία, και την σπογγαλιεία.

Στην Μεντίνα το ομορφότερο αρχιτεκτονικά κομμάτι της παλιάς πόλης της Τρίπολης δίπλα από την Πράσινη Πλατεία σε ένα τμήμα της, υπάρχει ελληνική συνοικία με σπίτια και ένα κομμάτι της αγοράς γύρω από τον ορθόδοξο ναό του Αγίου Γεωργίου.

Όλη την παλιά αγορά της Τρίπολης την περικλυσμένη στα τείχη της Με-

ντίνας, αποτελούσαν στενά δρομάκια και στοές, μικρές πλατείες γεμάτες με υπαίθρια και στεγασμένα μικρά μαγαζάκια με τους μικροπωλητές αλλά και τους μεγαλέμπορους που προσπαθώντας να επισκιάζουν με τις φωνές τους ο ένας τον άλλο, διαλαλούσαν τιςπραμάτειες τους.

Πολλά μαγαζιά με χρυσά και ασημένια κοσμήματα, χάλκινα και κεραμικά αντικείμενα, δερμάτινα, χαλιά και υφάσματα, αποτελούσαν τη σκεπαστή αγορά της Τρίπολης, ενώ στη δυτική είσοδο της, κάτω από ένα πύργο που πάνω του ένα παλιό ρολόι έδειχνε την ώρα, ήταν το μικρό καφεενεδάκι που καθόμουν.

Ο εξυπηρετικός αεικίνητος ανθρωπάκος ο μαγαζάτορας, με ρώτησε αν επιθυμούσα για την απόλαυση μου ένα ναργιλέ, καθώς όπως μου είπε, σπάνια περνούσε Ευρωπαίος και να μην καπνίσει ναργιλέ.

Μόλις είχα αρχίσει το κάπνισμα, ήταν ένα κακό συνήθειο που το ξεκίνησα για να σπάζω τις μονότονες ώρες της βάρδιας μου στο μηχανοστάσιο του πλοίου και να έχω συντροφιά και απασχόληση τις ατελείωτες ώρες της μοναξιάς μου που μόνη παρέα είχα το ντούκου-ντούκου της μηχανής Ντίζελ που καθώς γυρίζοντας την προπέλα με πολλή δύναμη, με άλλη τόση δύναμη βρυχόταν και αγκομαχούσε νικώντας την αντίσταση της θάλασσας σπρώχνοντας το πλοίο να ταξι-δεύει.

Δέχτηκα με ευχαρίστηση, και γερμένος στην αναπαυτική παλιά τόνενη καρέκλα άρχισα να τραβώ ρουφηξιές ενώ απολαμβάνοντας τον, παρακολουθούσα τον συρφετό του ετερόκλητου πλήθους από εμπόρους και πελάτες κάθε λογής που γέμιζε το χώρο της σκεπαστής αγοράς.

Ο αεικίνητος ανθρωπάκος, αρχίησε με σπαστά Ελληνικά να μου εξηγά την ιστορία του ναργιλέ.

Ο Ναργιλές, μου είπε, είναι Περσική επινόηση για απαλό και ευχάριστο κάπνισμα, και η ονομασία του προέρχεται από την επίσης Περσική λέξη ναργκιούλ που σημαίνει καρύδα, την οποία χρησιμοποιούσαν αντί της σημερινής γυάλινης σφαίρας. Στη

γαλίνη αυτή φιάλη που περιέχει καθαρό νερό μέχρι τη μέση, πάνω της με αεροστεγή σύνδεση υπάρχει ένας κατακόρυφος σωλήνας που ονομάζεται λουλάς, και πάνω του τοποθετείται χαρμάνι, ενώ πάνω σε εαυτό τοποθετούνται κομματάκια από αναμμένο κάρβουνο. Μόλις ο καπνιστής αρχίζει να ρουφά, αραιώνεται ο αέρας μέσα στη φιάλη, δημιουργείται υποπίεση και ο καπνός από τον καιόμενο καπνό μαζί με αέρα εισέρχεται δια του κατακόρυφου σωλήνα στη φιάλη προκαλώντας φυσαλίδες και αναταραχή στο νερό με υπόκωφο θόρυβο. Το πέρασμα αυτό του καπνού μέσα από το νερό που τον φιλτράρει, τον ψύχει και αποτελεί το βασικό χαρακτηριστικό, το οποίο διαφοροποιεί τον ναργιλέ από άλλα είδη καπνίσματος.

Ρουφώντας τον ελαφρύ καπνό και γεμίζοντας τα πνεμόνια μου, ασυναίσθητα άρχισα να σιγοτραγουδώ «όταν καπνίζει ο Λουλάς». Αναλύοντας στη σκέψη μου πως μου ηρθε αυτό το τραγούδι, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ήταν επειδή το κάπνισμα του ναργιλέ έχει περάσει στην ελληνική κουλτούρα και παράδοση μέσα από τα ρεμπέτικα τραγούδια που καθημερινά ακούγαμε τα ράδια να παίζουν.

Τελειώνοντας και πληρώνοντας τον, του άφησα ένα δηνάριο για μπακσίσι, και αυτός θέλοντας να με ευχαριστήσει, μου ευχήθηκε να με έχει καλά ο Αλλάχ.

Κατάλαβα ότι οι Λιβυοί πρέπει να αγαπούσαν την Ελλάδα και τους Έλληνες όπως είχα ακούσει, αφού στη συμπεριφορά του καλού ανθρωπάκου είδα μια θερμή εκτίμηση και φιλοξενία απέναντι μου, πρώτο σημάδι και ένδειξη κατά τη γνώμη μου περί του λόγου του αληθές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Η πόλη εκτεινόταν άπλετη πέρα από την πλατιά πλατεία, ενώ στα δεξιά της ήταν κτισμένα χαμηλόροφα μοντέρνα κτίρια απλωμένα κατά μήκος του παράλληλου δρόμου που ήταν

κολλημένος πάνω της. Ήταν κτίρια κτισμένα με Ευρωπαϊκές προδιαγραφές, που στέγαζαν καταστήματα με βιτρίνες γεμάτες Ευρωπαϊκά προϊόντα. Πήρα εκείνη τη στράτα, και περπατώντας νωχελικά, περιεργαζόμενος τις βιτρίνες με τα Ιαπωνικά ρολόγια μάρκας Σέϊκο, που όπως μου είχαν πει συνάδελφοι μου ναυτικοί, εδώ σ αυτή τη χώρα ήταν πολύ φτηνά. Είχα σκοπό να αγοράσω ένα Σέϊκο, θα ήταν το πρώτο ρολόι που θα αποχτούσα στη ζωή μου, γι αυτό το ήθελα και φτηνό, και καλό.

Περπατώντας και χαζεύοντας τις βιτρίνες, ο ήλιος με χτυπούσε κατακούτελα και αλύπητα, ενώ οι κάθετες αχτίνες του με έκαναν να ιδρώνω και μου έφερναν φοβερό πονοκέφαλο. Η ξερή και αραιή ατμόσφαιρα συνέπεια της αφόρητης ζέστης έκανε τον ορίζοντα στο βάθος να τρεμουλιάζει και να δημιουργεί κυματιστές πολύχρωμες γραμμές δημιουργώντας ένα πούσι που σκέπαζε την ορατότητα. Κουνώντας αδιάκοπα την βεντάλια που κρατούσα στο χέρι, προσπαθούσα να δροσιστώ, μάταια όμως, αφού το ρεύμα αέρα που δημιουργούσα ήταν και αυτό ζεστή αύρα ένεκα της καυτερής ατμόσφαιρας που ερχόταν από τα βάθη της ερήμου.

Στο νου μου έφερα τους συναδέλφους μου, τον Γραμματικό και τον δόκιμο της μηχανής που αρρώστησαν βαριά, ίσως από λαγιονέλλα και κινδύνευε άμεσα η ζωή τους. Τους είχαμε άρρωστους μέρες πολλές πάνω στο πλοίο χωρίς περίθαλψη, αλλά τώρα ευτυχώς ευρίσκονταν στο νοσοκομείο της Τρίπολης όπου τους είχαν μεταφέρει οι Λιβυκές Τελωνειακές αρχές. Έλπιζα τουλάχιστον εκεί να υπήρχε κλιματισμός και οι καλοί συνάδελφοι να ήταν μέσα σε δροσερό περιβάλλον ώστε να μπορέσουν να αντέξουν, να γιάνουν, να επιζήσουν.

Όλο το πλήρωμα στο πλοίο είχαμε φόβο για την τύχη τους, αφού ξέραμε τις κακές προθέσεις του ηγέτη της Λιβύης και το μίσος που είχε διασπείρει στους φανατικούς οπαδούς του για όσους προερχόμασταν από χώρες με δυτικό πολιτισμό. Με κατα-

γωγή απο Βεδουίνους νομάδες, ο Καντάφι ήταν ένας σκληρός και απάνθρωπος δικτάτορας που συνέδεσε το όνομά του με τη νεότερη ιστορία της Λιβύης . Το 1969 ηγήθηκε μιας επανάστασης και ανέβηκε στην εξουσία εκδιώκοντας τον βασιλιά Ίντρις, διαμορφώνοντας ένα καθεστώς απολυταρχικό και στρατοκρατικό. Στην Αμερική τον ονόμαζαν λυσσασμένο σκυλί της Μέσης Ανατολής, αφού ήταν μέγας πολέμιος της Δύσης. Είχε συνδέσει το όνομά του με αεροπειρατείες, και με φλογερούς λόγους που με αυτούς πάντα στοχοποιούσε τον δυτικό ιμπεριαλισμό ο οποίος καταλήστευε τις πλουτοπαραγωγικές πρώτες ύλες του Τρίτου Κόσμου, καθώς έλεγε.

Οι πληροφορίες γι αυτό τον άνθρωπο ήταν διφορούμενες, στην Ελλάδα οι αριστεροί τον επαινούσαν ενώ οι δεξιοί τον κατηγορούσαν. Γεγονός όμως, ήταν ότι στη δεκαετία του '70 ενώ στον υπόλοιπο κόσμο η ζωή ακρίβαινε και μεγάλο μέρος των πληθυσμών ακόμα και σε ανεπτυγμένες χώρες δεν είχαν εύκολη πρόσβαση στο κυριότερο αγαθό την τροφή, η κυβέρνηση στη Λιβυη είχε καταργήσει όλους τους φόρους στα τρόφιμα. Αποτέλεσμα επίσης της διακυβέρνησης του, ήταν ότι η χώρα είχε το μεγαλύτερο κατά κεφαλή εισόδημα στην Αφρική και οι Λίβυοι ήσαν πλουσιότεροι από τους άλλους γειτονικούς λαούς. Αυτό συνεβαινε γιατί ο Κανταφι δεν επέτρεψε την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου από ξένες εταιρείες και χώρες.

Μπορεί να υπέφερε ο λαός από μια στυγνή δικτατορία, αυτό όμως συνεβαινε για όσους δεν υμνούσαν τον ηγέτη Μουαμάρ Καντάφι, τουλάχιστον όμως, αυτός ο δικτάτορας είχε θεσπίσει νόμους, με τους οποίους πολλά από τα έσοδα από το πετρέλαιο διανέμονταν στο λαό. Οι ΗΠΑ ήταν εναντίον του γιατί ήταν η κύρια απειλή για την ηγεμονία των ΗΠΑ στην Αφρική, αφού είχε εκ διαμέτρου αντίθετες απόψεις ενάντιες στα συμφέροντα τους, και γιατί προσπαθούσε να ενώσει τις Αραβικές χώρες και να τις φέρει σε αντίθεση

μαζί τους. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ που δεν είχαν κανένα συμφέρον για την δημιουργία ενός ισχυρού αραβικού κόσμου, προσπαθούσαν να εξαναγκάσουν την Λιβύη με την αναρχία και το χάος να γονατίσει. Γι αυτούς τους λόγους η διαμάχη μεταξύ Κανταφι και Δύσης ήταν στο αποκορύφωμα της εκείνους τους καιρούς, και οι φανατικοί υποστηρικτές του έβλεπαν όσους προέρχονταν εκ δυσμών, σαν εχθρούς του ηγέτη τους και τους συμπεριφέρονταν εχθρικά. Αυτό συνέβαινε και για όσους Λίβυους δεν δήλωναν αγάπη, σεβασμό και υποταγή στον εθνικό ηγέτη.

Υπό αυτές τις συνθήκες που γνωρίζαμε όλοι στο πλοίο ότι επικρατούσαν και κυριαρχούσαν σ αυτή τη χώρα, είχαμε λάβει διαταγές από τον καπετάνιο να είμαστε προσεχτικοί στη συμπεριφορά μας, ενώ μεγάλη ανησυχία μας βασάνιζε για την τύχη των συναδέλφων μας φοβούμενοι για την τύχη τους. Θα τους περιέθαλπαν και θα τους φρόντιζαν, ή θα τους άφηναν αβοήθητους σαν σκυλιά στην αρρώστια τους και στο ψυχορράγημα τους.

Με αυτές τις ανυσηχες σκέψεις και κουνώντας αδιάκοπα την βεντάλια μου κάνοντας αέρα στο πρόσωπο μου, στάθηκα σε μια βιτρίνα που πουλούσε ωρολόγια μάρκας Ρόλλεξ και άρχισα να περιεργάζομαι τις μικρές ταπελλίτσες που πάνω αναγράφονταν οι τιμές πώλησης, προσπαθώντας και καταφέρνοντας έτσι να διώξω τις δυσάρεστες σκέψεις που είχαν φωλιάσει στο μυαλό μου. Οι τιμές ήταν αστρονομικές, αλλά δεν ήταν άδικες, αφού ήταν χρυσά ρολόγια και μάρκα πολυτελείας περιζήτητα σε όλο τον κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

Ήταν νέος, λεπτός, ψηλός και όμορφος. Φορούσε μια άσπρη κάτασπρη από καθαριότητα κελεμπία και οι κινήσεις του είχαν αέρα εξουσίας. Φάνηκε από απέναντι και περπατούσε αγέρωχα εκπέμποντας αυταρχικότη-

τα και ανωτερότητα, ενώ το γενικό του παρουσιαστικό δημιουργούσε δέος και θύμιζε πρίγκιπα ανατολίτικου παραμυθιού. Οι λίγοι διαβάτες στο δρόμο καθώς και εγώ, τον κοιτάξαμε με περιέργεια, αφού η δείξη του προκαλούσε ενδιαφέρον. Προχώρησε και στάθηκε στην διπλανή μου βιτρίνα και γνέφοντας μου με μίαν σχεδόν αδιόρατη κίνηση του κεφαλιού έναν ανεπαίσθητο χαιρετισμό.

Του αντιγύρισα το χαιρετισμό κουνώντας και εγώ το κεφάλι μου, και τη στιγμή που το βλέμμα μου έφευγε από αυτόν, η ματιά μου έπιασε λίγο μακρύτερα στον πεζόδρομο έναν Άραβα με μικρό κορμί που φορούσε μια ξεθωριασμένη κελεμπία και είχε το πρόσωπο τυλιγμένο σε ένα τουρμπάνι που είχε πάνω στην κεφαλή, ενώ βιάδιζε γρήγορα προς τη μεριά μου με ένα τρόπο που μου κίνησε την περιέργεια. Ίσως μου παρακίνησε το ενδιαφέρον το σκληρό του βλέμμα που κοίταζε έντονα τον διπλανό μου άνθρωπο στη διπλανή μου βιτρίνα, ή ήταν κάποιο κακό προαίσθημα μου.

Έδειχνε να κατευθύνεται ίσια πάνω του, και χωρίς ιδιαίτερο λόγο, απλά και μόνο από τη σκληρή ματιά του μάλλον, διαισθάνθηκα το κακό που προμηνυόταν.

Είχε στο δεξί του χέρι μια τεράστια τσοπάνικη μαγκούρα που κρατούσε σφικτά και που η άκρη της σχημάτιζε ένα θεόρατο ρόπαλο από σκληρό ρόζο. Ήταν ολοφάνερη η αντίθεση στα μεγέθη, μια τεράστια σε μέγεθος μαγκούρα, και μια μικρή ανθρωπινή φιγούρα μέσα σε μια άσπρη λερωμένη κελεμπία σαν άδειο σακί με ξυπόλυτα πόδια και μάτια που πετούσαν σπίθες. Ήταν μάτια ίδια αγριμιού αγριεμένου γεμάτα αποφασιστικότητα και σκληράδα, που όσο πλησίαζε τα έβλεπα καθαρότερα, μάτια σκοτεινά κόκκινα και αιμοβόρα ίδια δαιμονικά, γεμάτα μίσος και ήταν στραμμένα κολλημένα στον άνθρωπο που έδειχνε να στέκει μεγαλόπρεπος και φανταχτερός μπροστά στη βιτρίνα με τα ρόλλεξ.

Ήμουν σίγουρος ότι ο νεαρός μπροστά μου, κάτι θα πάθαινε. Σκέφτηκα

να του βάλω μια φωνή να τον προειδοποιήσω, μου ηρθαν όμως στο νου οι οδηγίες του καπετάνιου να μην μπλέκουμε σε ξένες υποθέσεις και να μην προκαλούμε σ αυτή τη χώρα.

Με γοργό περπάτημα έφτασε στα ίσα που στεκόταν και σταματώντας απότομα από πίσω του, με μια γρήγορη κίνηση σήκωσε ψηλά τη μαγκούρα. Με την απότομη κίνηση, του έφυγε το τσεμπέρι και φανερώθηκε το πρόσωπο του, ένα νεανικό αμούστακο αλλά καθόλου αθώο πρόσωπο, αφού η σκληράδα, του ρυτίδιαζε την όψη κάνοντας τον να φαίνεται αδυσώπητο σκυλί έτοιμο να ορμήσει.

Πριν ο άλλος προλάβει να διαισθανθεί την παρουσία του ώστε να αντιδράσει, με περισσή δύναμη κατέβασε το χοντρό ραβδί ίσα στη κεφαλή του, που σαν να τον χτύπησε κεραυνός, σωριάστηκε κατάχαμα άψυχος, χωρίς να προλάβει να σπαρατηρήσει. Το κεφάλι του έγινε λιώμα, μυαλά και αίματα γέμισαν τον τόπο, και εγώ ένωσα πολύ τυχερός, που δεν έπεσαν πάνω μου.

Ύστερα παίρνοντας το ραβδί στο ένα του χέρι, με το άλλο πήρε το τσεμπέρι και με τα μάτια του γυρισμένα πάνω μου, το τύλιξε γύρω στο πρόσωπο και με προσπέρασε με γρήγορο βάδισμα και χάθηκε κατά τη μεριά του λιμανιού.

Οι άλλοι άνθρωποι που περιδιάβαιναν στον ίδιο δρόμο και πήγαιναν πάνω κάτω, δεν έδειξαν να έχουν δώσει σημασία στο όλο συμβάν. Κανείς δεν έδειχνε να ενοχλείται, κανείς δεν έσκυψε πάνω στο άψυχο κορμί να δει αν είχε ζωή ή αν χρειαζόταν βοήθεια. Όπως που να μην συνέβηκε τίποτα, ή όπως να ήταν κάτι συνηθισμένο και καθημερινό, όπως κάποιος να πέταγε μια σακούλα σκουπίδια και δεν ήθελε να τη μαζέψει κανείς, αφού σε λίγο ίσως να περνούσε το σκουπιδιάρικο να καθαρίσει.

Σαστισμένος στάθηκα λίγη ώρα να κοιτάζω την άσπρη κελεμπία του πεθαμένου που με γρήγορο ρυθμό κοκκίνιζε από το χυμένο αίμα κάτω στο δρόμο, και δεν ήξερα αν περισσότερο φοβήθηκα ή ξαφνιάστηκα από το

όλο περιστατικό. Θυμάμαι μόνο ότι αποφάσισα να γυρίσω στο πλοίο, να κρυφτώ στο καβούκι μου και στην ασφάλεια μου, γιατί έβλεπα ότι η χώρα της Λιβύης δεν ήταν μια χώρα φιλική και ασφαλής όπως είχα διαβάσει σε ένα περιοδικό.

Με γοργό βήμα σχεδόν τροχάδην, πήρα το γυρισμό κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά έτοιμος να αμυνθώ αν μου ορμούσε ο δολοφόνος, αφού ήξερε ότι είδα το πρόσωπο του. Με σκέψεις ανήσυχες και τη φαντασία μου να οργιάζει και να πλάθει σενάρια για κάποια τυχών επίθεση του, ήμουν έτοιμος αν χρειαζόταν να παλέψω για τη ζωή μου με γυμνά χέρια.

Τελείωσα τη διαδρομή σε λίγη ώρα που μου φάνηκε αιώνας, και φτάνοντας στο μώλο που ήταν δεμένο το πλοίο, ανέβηκα τη σκάλα πατώντας δυο δυο τα σκαλιά, και αφού πάτησα στην κουβέρτα, γύρισα και κατόπτευσα όλο το λιμάνι και τον παραπέρα δρόμο. Δεν είδα τίποτα, ο νεαρός ανθρωπάκος δεν φαινόταν πουθενά.

Ένωσα ανακούφιση, και είπα μέσα μου ότι αυτά συμβαίνουν σε μια χώρα δικτατορική όπου οι νόμοι δεν ισχύουν το ίδιο για όλους τους ανθρώπους. Σκέφτηκα ότι ίσως το θύμα να ήταν κάποιος αντιστασιακός, και ο θύτης κάποιος μυστικός αστυνομικός του καθεστώτος που κυβερνούσε τη χώρα. Δεν παραξενεύτηκα, σχεδόν ήμουν σίγουρος ότι έτσι είχαν τα πράγματα, αφού πριν λίγους μήνες είδα παρόμοια περιστατικά να συμβαίνουν και στην Ελλάδα που κυβερνιόταν από τη

Χούντα του Ιωαννίδη ένα δικτατορικό καθεστώς το οποίο στις 25 Νοεμβρίου 1973 με επίσης πραξικοπηματικό τρόπο, διαδέχθηκε τη Χούντα των Συνταγματαρχών η οποία κυβερνούσε την Ελλάδα από το 1967. Ο ταξίαρχος Δημήτριος Ιωαννίδης, ένας δυσαρεστημένος αδιάλλακτος χουντικός, χρησιμοποίησε την εξέγερση του πολυτεχνείου ως πρόφαση για να αποκαταστήσει τη δημόσια τάξη, και με πρόσχημα ότι ο δικτάτορας Παπαδόπουλος παρεξέκλινε από τις

Αρχές της Επανάστασης της 21ης Απριλίου, οργάνωσε πραξικόπημα με το οποίο ανέτρεψε την κυβέρνηση στις 25 Νοεμβρίου 1973.

Έτσι ξέροντας από πρώτο χέρι, αφού την παραμονή πριν μπαρκάρω στο πλοίο, έτυχε να εγκλωβιστώ στην Ομόνοια την κεντρική πλατεία των Αθηνών την αποφράδα εκείνη μέρα της εξέγερσης του πολυτεχνείου, και είδα σε αυτή την πλατεία τους εν ψυχρώ πολυβολισμούς του πλήθους των φοιτητών που διαδήλωναν για ελευθερία και δημοκρατία, είδα σε όλες τις διαστάσεις την άγρια συμπεριφορά των χουντικών στρατιωτικών ενάντια στον ελληνικό λαό.

Ίσως αυτή μου η πρόσφατη εμπειρία να ήταν η αιτία που θεώρησα σαν φυσικό γεγονός το επεισόδιο, αφού και σ αυτή τη χώρα κυβερνούσε μια επίσης στρατιωτική χούντα. Και εδώ, ένας Λίβυος στρατιωτικός, ο Μουαμάρ Καντάφι ένας πραξικοπηματίας και επαναστάτης, το 1969 με μια μικρή ομάδα από αξιωματικούς του στρατού υπό την ηγεσία του έκανε πραξικόπημα και ανέτρεψε τον βασιλιά Ίντρις ενώ παραθέριζε στην Ελλάδα.

Σκέφτηκα ότι τις μη δημοκρατικές χώρες, κάποιος θα έπρεπε να τις αποφεύγει.

Με αυτές τις σκέψεις γύρισα και προχώρησα προς το μικρό κουζίνακι του πλοίου να φτιάξω ένα καφέ πικρό, το ίδιο πικρό με το προ ολίγων λεπτών περιστατικό που συνέβηκε και ήμουν αυτόπτης μάρτυς, ένα επεισόδιο τραγικό κατά το οποίο ένας ανύποπτος άνθρωπος έπεσε νεκρός, σκοτωμένος, δολοφονημένος, μάλλον για πολιτικούς λόγους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΧ

Κόντευε η ώρα της βάρδιας μου και καθόμουν στο μικρό κουζίνακι του πλοίου περιμένοντας τα λίγα λεπτά που απέμειναν να σηκωθώ και να κατεβώ τις σκάλες του μηχανοστασίου. Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο Α΄ Μηχανικός,

-Ετοιμάσου Κυριάκο, είμαστε STAND-BY σε λίγο ξεκινάμε, φεύγουμε απ αυτό τον καταραμένο τόπο, μου είπε. Τον ρώτησα με αγωνία τι θα γίνει με τον Δεύτερο και το Δόκιμο που ήσαν άρρωστοι στο νοσοκομείο της Τρίπολης, και αυτός μου απάντησε με έκφραση στεναχώριας στο πρόσωπο, ότι δυστυχώς καμία ενημέρωση δεν είχαμε από τις Λιβυκές τελωνειακός αρχές. Θα ξεκινούσαμε για την πατρίδα, με ελπίδα όταν θα γιατρεύονταν να τους έστελναν με αεροπλάνο στην Αθήνα.

Στεναχωρημένος και εγώ για τα κακά μαντάτα αφού γνώριζα την κακοπιστία και την κακοδαιμονία που διέκρινε τη συμπεριφορά των Λιβυκών αρχών εναντίον εμάς των Δυτικών Χριστιανών, σκέφτηκα ότι μπορούσε να συνέβαινε το χειρότερο, ίσως οι συνάδελφοι μου να εξαφανίζονταν και να χάνονταν για πάντα όπως και τόσοι άλλοι σ αυτή τη χώρα.

Σηκώθηκα με σφιγμένη την καρδιά και κατεβηκα στο μηχανοστάσιο. Εκεί βρήκα τον τρίτο μηχανικό, και μαζί κάναμε ένα τελευταίο έλεγχο στη μηχανή καθώς και στα βοηθητικά μηχανήματα.

Ξεκινήσαμε την αντλία για να φορτώσουμε θαλάσσερμα, δηλαδή να γεμίσουμε τις δεξαμενές έρματος σαβούρα θαλασσινού νερού με σκοπό να αυξήσουμε το βάρος του πλοίου για να βυθιστεί και να πατήσει περισσότερο στο νερό. Ο ερματισμός ή σαβούρωμα γίνεται όταν το πλοίο ταξιδεύει χωρίς φορτίο με σκοπό να βαρύνει ώστε η έλικα και το πηδάλιο να αποδίδουν καλύτερα.

Σαβουρώσαμε λοιπόν, δηλαδή γεμίσαμε με θαλασσινό νερό τα βοηθητικά τάνγκια ώστε το πλοίο ταυτόχρονα με την καλύτερη πλευση να μπορεί να έχει το απαιτούμενο βύθισμα στη θάλασσα για να μην παλαντζάρει όταν θα αποπλέαμε, καθώς πλέον είχε ξεφορτώσει και αδειάσει από φορτίο.

Σε λίγο κατέβητε και ο Α΄ Μηχανικός, και την ίδια στιγμή λάβαμε διαταγή από τον καπετανιο να ετοιμαστούμε. Ξεκινήσαμε τη μηχανή, και σε λίγο όταν η λάντζα που τραβούσε το

πλοίο το ξεκόλλησε από το ντόκο, με οδηγίες από τη Γέφυρα δώσαμε στροφές και σιγά – σιγά μια μπρος, μια πίσω, βγήκαμε στα ανοιχτά. Σταματήσαμε για να φύγει ο πιλότος από το πλοίο, και συνεχίσαμε με full speed με πρόσω την πατρίδα.

Η μηχανή δούλευε σαν ρολόι, η θάλασσα είχε ημερέψει και τα ρεύματα είχαν καταλαγιάσει, έτσι το πλοίο έσχιζε τα γαλήνια νερά χωρίς κόπο και δυσκολία.

Ο Α΄ μηχανικός έμεινε για λίγο κάτω στη μηχανή και αφού μας ορμήνεψε όπως πάντα να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά, πιάσαμε για λίγο την κουβέντα και μάθαμε ότι πηγαίναμε στο Νοβορωσίσκι της Ρωσίας να φορτώσουμε ξυλεία. Από εκεί θα επιστρέψαμε στη Ελλάδα για να παραδώσουμε το φορτίο σε διάφορα νησιά.

Σκέφτηκα αμέσως ότι θα ήταν ένα από τα ωραιότερα μου ταξίδια καθώς θα περνούσαμε το Βόσπορο τον στενό πορθμό που χωρίζει την Ευρωπαϊκή Τουρκία από την Ασιατική συνδέοντας τη θάλασσα του Μαρμαρά με τον Εύξεινο Πόντο. Εύξεινος Πόντος είναι όνομα που προήρθε κατ ευφημισμό αντικαθιστώντας τον πρότερο όρο Άξεινος Πόντος που δηλεί αφιλόξενη θάλασσα, μια λαϊκή ετυμολογία παραφθορά της Φρυγικής λέξης αξαίνας που σημαίνει σκοτεινός, μαύρος, εξ ου και η ύστερη επωνυμία «Μαύρη Θάλασσα» καθώς τα νερά εκεί είναι σε χρώμα ασυνήθιστα σκοτεινότερα και μαύρα σε σύγκριση με αυτά της Μεσογείου.

Το όνομα Βόσπορος σημαίνει πέρασμα βοδιού, δηλαδή βούς και πόρος, και προέρχεται από τον Ελληνικό μύθο της Ιούς και του ταξιδιού της μετά τη μετατροπή της σε βόδι από το Δία για την προστασία της. Λέγεται ακόμα στη μυθολογία ότι εκεί ευρίσκονταν οι συμπληγάδες πέτρες που συνέτριβαν κάθε πλοίο που προσπαθούσε να διαβεί το Βόσπορο, έως ότου ο Ιάσωνας τις πέρασε και από τότες οι βράχοι σταθεροποιήθηκαν. Η ομορφιά και η στρατηγική σπουδαιότητα των στενών αυτών,

οδήγησαν τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο να ιδρύσει εκεί τη Κωνσταντινούπολη. Για πάντα η περιοχή του Βοσπόρου ήταν και είναι ονομαστή για την ομορφιά της, με τα ατελείωτα όμορφα παράλια που στον κόσμο ομορφότερα δεν υπάρχουν.

Θα περνούσαμε λοιπόν την μυθική Μαύρη θάλασσα που κανείς Αρχαίος θεός δεν μπόρεσε να ημερέψει, και θα καταλήγαμε στο Νοβορωσίσκ, όπου εκεί μας περίμεναν κοπέλες στημένες στο λιμάνι με μαντήλια και δώρα στα χέρια να μας καλωσορίσουν. Και ύστερα τανά πάλι το πέρασμα από τον Ευξεινο πόντο, τη θάλασσα και τα στενά του Μαρμαρά. Και κατώπιν μπροστά μας θα απλωνόταν το Αρχιπέλαγος ή Αιγαίο πέλαγος, δηλαδή το πρώτο πέλαγος κοιτίδα αρχαίου Αιγαιακού πολιτισμού που σύμφωνα με τη μυθολογία το όνομά του προήρθε από τον Αιγαία βασιλιά της Αθήνας και πατέρα του Θησέα ο οποίος έπεσε και πνίγηκε στα νερά του πελάγους όταν ο πολυαγαπημένος γιός του στην επιστροφή μετά που σκότωσε τον Μινώταυρο, ξέχασε να κατεβάσει τα μαύρα πανιά και να ανεβάσει τα άσπρα εις ένδειξη της νίκης του καθώς είχαν συμφωνήσει πριν την αναχώρηση του για τη δύσκολη αποστολή.

Και τέλος τα νησιά σπαρμένα μέσα στα καταγάλανα νερά των Κυκλάδων ένα κυκλικό σύμπλεγμα, δύο παράλληλες ευθείες που το όνομα τους δόθηκε εξαιτίας της κυκλικής τους διάταξης γύρω από την ιερή νήσο γενέτειρα της θεάς Άρτεμης Δήλο. Ένα σύμπλεγμα βράχων και νησίδων με μακράιωνη ιστορία, ένα δημιουργήμα του Ποσειδώνα που καθώς λέει ο μύθος, ο Θεός της θάλασσας μεταμόρφωσε τις Νύμφες Κυκλάδες σε νησίδες όταν αυτές προκάλεσαν την οργή του. Ένα σύμπλεγμα με λιτή και απέριπτη ομορφιά των τοπίων που με τα απόλυτα ελληνικά χρώματα, το λευκό των οικισμών και το γαλάζιο του Αιγαίου να κυριαρχούν και να δημιουργούν πανέμορφα τοπία της φύσης, καθώς οι θεοί αποφάσισαν

και τα έντυσαν με αξεπέραστη γοητεία δίνοντας τους μια ιδιαίτερη φυσιογνωμία και παγκόσμια φήμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ

Οι μηχανικοί στα βαπόρια είναι υπεύθυνοι για τη συντήρηση και την καλή λειτουργία των μηχανών του πλοίου. Εργάζονται κυρίως στο μηχανοστάσιο και ελέγχουν την καλή λειτουργία της μηχανής και των άλλων μηχανημάτων όπως ηλεκτρογεννήτριες και άλλα βοηθητικά μηχανήματα. Ο γενικός έλεγχος γίνεται κυρίως μέσω της κονσόλας ελέγχου, και με την βοήθεια του προσωπικού της μηχανής εκτελούνται οι εργασίες συντήρησης και επιδιόρθωσης ώστε το πλοίο να συνεχίζει τη λειτουργία του χωρίς προβλήματα.

Το επάγγελμα του μηχανικού πλοίων, είναι δύσκολο και σκληρό. Συνοδεύεται από πολλές ευθύνες και απαιτεί χειρωνακτικές εργασίες, ορθοστασία και νυχτερινές βάρδιες. Η εργασία γίνεται σε συνεργασία με άλλους εργαζόμενους διαφόρων εθνικοτήτων με διαφορετικές συνήθειες και έθιμα καθώς οι πλοιοκτήτες τους προτιμούν ένεκα χαμηλού κόστους εργασίας, γεγονός που δημιουργεί προβλήματα στη καθημερινή διαβίωση, καθώς η συνεργασία και η ομαδική δουλειά είναι απαραίτητη στον περιορισμένο χώρο του πλοίου. Οι συνθήκες εργασίας της δουλειάς είναι ιδιαίτερα δύσκολες και ανθυγιεινές, περιλαμβάνει επίσης όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα που συνεπάγεται η ζωή του ναυτικού και τους επιπλέον κινδύνους ατυχήματος που εγκυμονεί η απασχόλησή του στο χώρο του μηχανοστασίου. Είναι ένα επάγγελμα που αφορά ανθρώπους που αγαπούν τη θάλασσα και τα ταξίδια, και διαθέτουν ιδιαίτερες δεξιότητες στις μηχανές, απαιτεί υπευθυνότητα και ιδιαίτερη προσοχή καθώς από τις ενέργειες του μηχανικού εξασφαλίζεται ο σωστός και ασφαλής πλους του πλοίου μέσα στη θάλασσα.

Η εξυπνάδα και οι μεγάλες ικανότη-

τες που πρέπει να έχουν οι μηχανικοί είναι απαραίτητες ώστε να εκτελούν με ακρίβεια υπολογισμούς κατανώλωσης και προμήθειας καυσίμων, λιπαντικών και άλλων ανταλλακτικών. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια της δουλειάς τους οι τρίτοι και οι δόκιμοι μηχανικοί κάθε τέσσερις ώρες που διαρκεί η βάρδια τους, προβαίνουν σε έλεγχο και ακριβή καταμέτρηση της ποσότητας που περιέχουν οι δεξαμενές αποθήκευσης αυτών των υλών. Τσεκάρουν τους μετρητές αν λειτουργούν σωστά, πόσο δείχνουν, ελέγχουν τις αντλίες υγιεινής και υδροδότησης, τους συμπιεστές αέρος και τις μπουκαλες αποθήκευσης με τους αυτόματους μηχανισμούς τους, ελέγχουν δηλαδή όλα τα μηχανήματα ώστε να αποδίδουν πλήρεις υπηρεσίες για να υπάρχουν οι απαραίτητες διευκολύνσεις για καλή διαβίωση του πληρώματος.

Η βάρδια μου ήταν 12-4 το μεσημέρι και 12-4 τα μεσάνυχτα. Είχε νυχτώσει, δεν είχα πάει για ύπνο, καθόμουν στη καμπίνα μου με το κασετόφωνο να παίζει μουσική περιμένοντας να έρθει η ώρα να σκαντζάρω τον συνάδελφο μου. Άκουγα θυμάμαι, από το δίσκο του Μητροπάνου «Τα Κίθουρα ποτέ δεν θα τα βρούμε», ένα τραγούδι που μόλις είχε κυκλοφορήσει. Ήταν πολύ ωραίο τραγούδι, αλλά εκείνη τη νύχτα η πρώτη αφού είχαμε αποπλευσει από τη Λιβύη, δεν έδιδε προσοχή στη μουσική, γιατί η σκέψη μου ήταν δοσμένη στο περιστατικό που συνέβηκε μπροστά μου στην αγορά της Τρίπολης, της δολοφονίας ενός ανύποπτου Λίβου από έναν άλλο ομόθρησκο του. Όσο και να ήθελα να ξεχάσω το άσχημο συμβάν, μου ήταν αδύνατο αφού ήταν πολύ πρόσφατο το γεγονός.

Έβαλα τη φόρμα της δουλειάς και ξεκίνησα για το μηχανοστάσιο ενώ στο νου μου ήταν χαραγμένο όπως να ήταν μπροστά μου το σκοτεινό και αποφασιστικό σκληρό βλέμμα του δολοφόνου με το μίσος που του αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά δίνοντας στη μορφή του όψη τρομακτική και άγρια. Ήταν εικόνες που δεν τις ήθε-

λα στη σκέψη μου, γι αυτό θέλοντας να τις διώξω, κούνησα με δύναμη το κεφάλι δεξιά και αριστερά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ήξερα με τον καιρό αυτές τις σκέψεις θα τις είχα μόνο σαν ανάμνηση, τώρα όμως μου τριβέλιζαν το νου και δεν έφευγαν από το μυαλό μου.

Κατεβηκα τις ψηλές σκάλες και σταθκα μπροστά στο ταμπλώ, στην κονσόλα ελέγχου και λειτουργίας του μηχανοστασίου, που πάνω ήταν όλα τα όργανα ένδειξης και καταμέτρησης όπως πιεσόμετρα, θερμόμετρα, στάθμης νερού, καυσίμων, παρατηρώντας τα ένα ένα, θέλοντας να δω αν όλα ήταν καλά. Τα βρήκα όλα καλά, ενώ ταυτόχρονα άκουσα πίσω μου τον τρίτο μηχανικό να μου λέει, -όλα καλά.

Γύρισα και είδα να ανεβαίνουν από τη σκάλα που οδηγούσε στο κάτω DECK τον τρίτο με το δόκιμο μηχανικό της βάρδιας που τέλειωνε. Αφού είπαμε λίγες κουβέντες, κατέβηκε δίπλα μας και ο άλλος τρίτος, αυτός με τον οποίο θα έβγαζα παρέα την επόμενη βάρδια.

Παραλάβαμε υπογράφοντας στο ημερολόγιο μηχανής, και μείναμε μόνοι μας. Ο τρίτος ήταν ένας συμπαθής άνθρωπος που του άρεσε να λέει πολλά ανέκδοτα. Είχαμε ένα καυγά γιατί γινόταν βαρετός, αλλά αυτός απτόητος δεν σταματούσε, πολλές φορές γινόταν ενοχλητικός, και εγώ με πρόσχημα ότι πήγαινα για έλεγχο των βοηθητικών μηχανημάτων στο κάτω DECK, μ αυτό τον τρόπο εύρι-σκα την υσυχία μου.

Και αυτή τη φορά πριν του δοθεί η ευκαιρία και αρχινήσει, ενώ έλεγχε την κονσόλα του κοντρόλ, εγώ πήρα ένα γαντζόκλειδο και κατέβηκα κάτω να τσεκάρω τις σεντίνες.

Ξεκίνησα να ελέγχω τα πάντα χωρίς βιασύνη, είχα μπροστά μου τέσσερις ολόκληρες ώρες βάρδιας να σκοτώσω, έτσι με προσοχή προέβαινα σε εξονυχιστικό έλεγχο, μετρώντας τα λεπτά που τα είχα εκατοντάδες φορές μετρημένα, για κάθε έλεγχο που έκανα.

Ήξερα ότι για να κάνω ένα πλήρη έλεγχο, χρειαζόμουν, σαρανταπέντε λεπτά. Χρειαζόμουν ακόμη δεκαπέντε λεπτά για να αδειάσω τις σεντίνες, δηλαδή να ξεκινήσω την αντλία και να ρίξω τα απονερα στη θάλασσα, μετά ανέβαινα και έφτιαχνα δυο καφέδες ένα για μένα και ένα για τον τρίτο, εκείνη ήταν η ώρα που θέλοντας και μη, άκουγα το μονόλογο του που αρχή είχε, αλλά τελειωμό δεν είχε. Μπορεί να βαριόμουν τα ανέκδοτα του, αλλά παραδέχομαι ότι ήταν έξυπνα και με χιούμορ. Πέρασαν από τότες τριανταπέντε χρόνια περίπου, ακόμα θυμάμαι το όνομα του τον έλεγαν Μιχάλη, θυμάμαι ακόμα μια φορά που δεν τον άντεχα, μου είπε το εξής τάχα σύντομο αστέιο που έμεινε χαραγμένο στη μνήμη μου μέχρι σήμερα,

-Μια φορά ήταν ένας, έφυγε και αυτός, και δεν έμεινε κανένας.

Ήταν ένα ανεκδιείητο πνευματώδες σύντομο αστέιο που το χιούμορ του κάποιος για να το συλλάβει θα έπρεπε να διαθέτει επίσης λεπτό χιούμορ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ X

Ήταν χαράματα κοντά στις τέσσερις, σχεδόν οι τέσσερις ώρες της βάρδιας μου τελείωναν, και όπως κάθε φορά ξεκίνησα για ένα τελευταίο έλεγχο. Κατεβηκα στο κάτω ντεκ το κάτω μέρος της μηχανής, και ξεκινώντας τον έλεγχο μου από τις σεντίνες, πλησίον στην άκρια εκεί που τελείωναν αφήνοντας ένα στενό κενό ανάμεσα σ αυτές και στο μπουλμε του πλοίου, ώστε να κοιτάξω κάτω στον πάτο, στα ύφαλα, για να δω αν είχε μαζέψει νερά. Με αυτό τον έλεγχο βλέπαμε αν ανέβαινε πολύ η στάθμη χωρίς λόγο, τότε θα σήμαινε ότι υπήρχε κάποια διαρροή.

Με τον όρο σεντίνες στην ναυτική ορολογία εννοούμε το μέρος εκείνο στο κατώτατο εσωτερικό τμήμα των υφάλων στο μηχανοστάσιο ενός πλοίου, όπου εκεί μαζεύονται όλα τα απονερα, είναι δηλαδή ο υδροσυλλέκτης ή στην καθομιλουμένη ο υπόνομος τού πλοίου. Άναψα το φανάρι

μου και έριξα τη δέσμη στο σκοτεινό άνοιγμα. Παρατήρησα τα απονερα να αναταράσσουν, ενώ το πλοίο έπλεε σε μια απόλυτα γαληνεμένη θάλασσα χωρίς υπόγεια ρεύματα, κάτι που σήμαινε ότι μάλλον κάποια διαρροή ίσως να υπήρχε. Γεμάτος ανησυχία έσκυψα και σήκωσα το διπλανό κάπκι της σεντίνας για να ελέγξω τι συνέβαινε.

Αυτό που αντίκρισα ήταν κάτι που δεν θα μπορούσα να φανταστώ, που με ξάφνιασε, με ανησύχησε, με φόβισε, με έπιασε εξ απροόπτου.

Κάτω στα ύφανα, ανάμεσα στις σωληνώσεις του πλοίου και βουτηγμένη στα απονερα και στα λάδια ήταν κουρνιασμένη μια μικρή σκούρα ανθρώπινη φιγούρα που πέφτοντας η δέσμη του φωτός του φαναριού, αντίκρισα ένα πρόσωπο φοβισμένο με μάτια διεσταλμένα γεμάτα τρόμο, που αντικρίζοντας τα, ο στιγμιαίος φόβος μου εξανεμίστηκε, αφού κατάλαβα ότι ήταν κάποιος ακίνδυνος λαθρεπιβάτης.

Με το χέρι που βαστούσα το γαντζοκλειδο σηκωμένο και έτοιμο να το χρησιμοποιήσω αν χρειαζόταν, έσκυψα και τον παρατήρησα από πιο κοντά. Η έκπληξη μου μεγάλωσε όταν στο πρόσωπο του αναγνώρισα τον φονιά που σκότωσε εκείνον τον ανύποπτο πολίτη που έστεκε μπροστά στη βιτρίνα με τα ρόλλεξ στην πόλη της Τρίπολης.

-Γιατι είσαι εκεί,

του είπα με απειλητική φωνή, και αυτός με φόβο άνοιξε το στόμα και με σιγανή ξεψυχισμένη φωνή και επαναλαμβάνοντας την ίδια λέξη, μου έλεγε 'please help'.

Καταλαβαίνοντας ότι δεν είχα φόβο από αυτόν, και βλέποντας ότι μιλούσε αγγλικά, έκατσα στα γόνατα μου και έχοντας αυτόν από κάτω μου άρχισα να τον ανακρίνω και να τον ρωτώ.

Η μικρή ιστορία που μου είπε ήταν συγκλονιστική, με συγκίνησε και με έφερε σε δίλημμα τι να έκανα. Να τον παρέδιδα στον καπετάνιο ως είχα υποχρέωση και αυτός ως όριζε ο νόμος να ειδοποιήσει όλα τα κοντινά λιμεναρχεία των χωρών περί του γε-

γονότος οπότε σίγουρα, εφ' όσον είμαστε ακόμα στα Λιβυκά ύδατα θα έσπευδαν οι αρχές να τον παραλάβουν με όλες τις συνέπειες, ή να σώπαινα και να γινόμεν ο ένοχος απόκρυψης λαθρεπιβάτη.

Και μου διηγήθηκε την ιστορία του... Η αδερφή του ήταν δώδεκα ετών και φοιτούσε στο γειτονικό σχολείο της γειτονιάς τους. Μια μέρα επισκέφτηκε το σχολείο ένας δήθεν επιθεωρητής της εκπαίδευσης, στην πραγματικότητα όμως, ένας μυστικός του Καντάφι. Τέτοιες περιπτώσεις όπως τη δική του υπήρχαν πολλές, όταν ο ηγέτης ήθελε μικρά κοριτσάκια για το κρεβάτι του, έστελνε τον άνθρωπο του και του τα έφερνε.

Πήρε την αδερφή του με το ζόρι ενώ αυτή έκλαιγε και χτυπιωταν, και έφυγαν μακριά. Τα ίχνη της χάθηκαν, όσο κι αν πάσκιζε ο αδερφός και οι γονείς της, δεν κατάφεραν να την βρουν.

Όταν πέρασε καιρός, σταμάτησε ένα τζιπ έξω από το σπίτι τους, και κατέβασε την μικρή του αδερφή. Όλοι με χαρά έτρεξαν κοντά της, αλλά την είδαν αλλαγμένη, ήταν αγέλαστη, μαρτζωμένη, θλιμμένη και αμίλητη.

Όλοι ήξεραν τι είχε συμβεί, ήταν ένα άλγος, υπέστηκε μια ατίμωση της πρωσοπικότητας της που της άφησε μια βαθιά ψυχική πληγή και που θα κουβαλούσε βάρος σε όλη την υπόλοιπη ζωή της. Όμως αυτοί ήταν η οικογένεια της, ήλπιζαν με τον καιρό και με την αγάπη τους να την βοηθήσουν να το ξεπεράσει και να συνέλθει.

Όπως τους είπε τα γεγονότα, υπέστη πολλούς βιασμούς, εξευτελισμούς και ξυλοδαρμούς από τον Καντάφι, ο οποίος ήταν βιτσιόζος και σαδιστής, που απολάμβανε τις αποτρόπαιες του πράξεις σε κορίτσια και αγόρια που είχε στο προσωπικό του χαρέμι. Και όταν την βαρέθηκε, την έδωσε στον υπασπιστή του, αυτόν που την είχε πάρει από το σχολείο, που και αυτός όταν τη βαρέθηκε την έστειλε στο σπίτι της...

Ύστερα από λίγες μέρες ο καλός αδερφός την βρήκε κρεμασμένη από

ένα βολίκι του σπιτιού τους. Δεν άντεξε την ντροπή και αυτοκτόνησε. Μαυρίλα πλάκωσε το σπίτι τους, μαυρίλα και τις καρδιές τους. Ο αδερφός που την είχε μονάκριβη αδερφή, ορκίστηκε να πάρει εκδίκηση, και αφού την έθαψε σκέφτηκε τον τρόπο δράσης που θα ενεργούσε. Ήξερε ότι τον δικτάτορα Καντάφι και πρώτο υπαίτιο δεν μπορούσε να τον πλησιάσει, έτσι πήρε απόφαση να σκοτώσει το τσιράκι του, τον εξ ίσου άρπαγμα, κλέφτη και βιαστή μικρών κοριτσιών.

Του έστησε καρτέρι πολλές μέρες, ώσπου βρήκε την ευκαιρία όταν στέκονταν μόνος του έξω από τη βιτρινα με τα ρόλλεξ και τον σκότωσε...

Όλα αυτά που μου μου διηγήθηκε με έπεισαν και με έκαναν να τον συμμαθήσω, γιατί σκέφτηκα αν το αυτό συνέβαινε και σε μένα, το ίδιο θα έκανα ή και περισσότερο. Έτσι χωρίς δεύτερη σκέψη αποφάσισα να μην τον μαρτυρήσω, να τον αφήσω στην κρυψώνα του ώσπου να πιάσουμε λιμάνι και να μπορέσει να διαφύγει. Ακόμα θα τον βοηθούσα, θα του έδιδα φαγητό και χρήματα αν χρειαζόταν.

Του είπα όλα αυτά, και τον άφησα καθησυχασμένο στην κρυψώνα του και ανέβηκα στο ντέκ όπου παρέδωσα βάρδια στον συνάδελφο μου και σχόλασα...

Στην επόμενη μου βάρδια κατεβηκα στις σεντινες και του φώναξα. Δεν πήρα όμως απάντηση, έσκυψα κάτω στις σεντινες, αλλά είχε εξαφανιστεί. Δεν παραξενεύτηκα, σίγουρα άλλαξε κρυψώνα για να προφυλαχτεί αν τυχόν άλλαζα γνώμη και τον μαρτυρούσα. Ήξερα το πλοίο είχε καλές κρύπτες, μπορούσε να κρυφτεί και να μην τον αντιληφθει κανεις. Φαγητό μπορούσε να βρει στο μικρό κουζίνακι που πάντα μέσα στο ψυγείο υπήρχαν διάφορες τροφές, φτάνει να κινιόταν με προσοχή και σε ώρες αργές όταν το πλήρωμα κοιμόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ

Η οδός Τρούμπας στον Πειραιά ήταν μια κακόφημη συνοικία όπου εκεί καθώς και στις παρόδους της ήταν συγκεντρωμένοι οίκοι ανοχής και καμπαρέ. Τα χρόνια από το 1950 έως το 1967 υπήρχαν περισσότερα από 100 σπίτια με κόκκινα φώτα και πολλά καμπαρέ με όλων των ειδών υπηρεσίες, καθώς και καφενεία τεκέδες, ενώ οι άνθρωποι που συνήθιζαν να κυκλοφορούν εκεί οι περισσότεροι ήσαν επικίνδυνοι. Η ζωή στην περιοχή επίσης ήταν επικίνδυνη καθώς συμμορίες και ληστές παραφύλαγαν σε στενά δρομάκια και καιροφυλακτούσαν, ενώ το ξεκαθάρισμα λογαριασμών και οι φόνοι ανάμεσα στις φατρίες, στους προστάτες και στους προαγωγούς ήταν καθημερινό φαινόμενο. Το 1967 η στρατιωτική χούντα που κυβερνούσε τη χώρα έκλεισε τα περισσότερα νυχτερινά κέντρα και καταγωγή, άλλαξε ακόμα το όνομα της οδού από Τρούμπα σε Νοταρά θέλοντας να δώσει ανάπτυξη στην περιοχή του λιμανιού, αφού αυτή η κακόφημη οδός ήταν η επόμενη παράλληλη της ακτής Μιαούλη όπου στα κτίρια της άρχισαν να εγκαθίστανται διάφορες ναυτιλιακές εταιρείες.

Όμως και στην περίοδο της δεκαετίας του 1970 έως 1980, η οδός Νοταρά και τα γύρω στενά είχαν αναβιώσει ξανά, με τα καμπαρέ να διαλαλούν τηνπραμάτεια τους μέσω γυμνών φωτογραφιών κοριτσιών που ήταν αναρτημένες στες βιτρίνες, ενώ στα στενά σοκάκια και στές πλατέες ενέδρευαν πάλιν κλέφτες, ενώ ομοφυλόφιλοι και τραβεστί έστησαν στέκια δικά τους ψάχνοντας και ψωνίζοντας πελάτες.

Στην κάθετη οδό επί της παλιάς Τρούμπας και της ακτής Μιαούλη υπήρχαν δυο κινηματογράφοι που από τις πρωινές ώρες και μέχρι τις αργές νυχτερινές, έπαιζαν παραστάσεις ταινιών έργων πορνό. Ήταν τα πρώτα χρόνια που επιτράπηκε ελεύθερα η προβολή τους μετά την πτώση της Χούντας, και όλοι οι χασομέρηδες του λιμανιού και των γύρω περιοχών από το Χατζηκυριακό και τη Δραπετσώνα μέχρι το Πασαλιμάνι, συνωστίζονταν μέσα σ

αυτούς τους κινηματογράφους, ενώ οι καθώς πρέπει ομοφυλόφιλοι ντυμένοι με ρεπούμπλικες ήταν ταχτικοί θαμώνες ελπίζοντας μέσα στο σκοτάδι κατά τη διάρκεια των παραστάσεων όταν η λίμπιντος των θεατών ήταν ανεβασμένη, να ψώνιζαν ευκολότερα πελάτες.

Δίπλα από τους κινηματογράφους ήταν το καφενείο «η Βοσκοπούλλα», ένα μέρος που σύχναζαν Κύπριοι ναυτικοί. Σ αυτό το μέρος όποτε ξεμπαρκάριζα συνήθισα να πηγαίνω, εκεί πάντα εύρισα κάποιο γνωστό από την Κυπρο, επίσης εκεί μάθαινα τα νέα της χιλιουρανησμένης μου πατρίδας που μετά τον πόλεμο και την εισβολή της Τουρκίας το 1974, πολλοί γνωστοί μου καταγράφηκαν ως θύματα, αγνοούμενοι και αιχμάλωτοι του πολέμου.

Μια μέρα που ευρισκόμουν στην ακτή Μιαούλη πέρασε η ώρα και σουρούπωσε, όταν αποφάσισα να φύγω. Είχα ξεμπαρκάρει από το πλοίο “SAN DENIS” και κατέβηκα στα ναυτιλιακά γραφεία της ιδιοκτήτριας εταιρείας Fraggistas για να εξοφληθώ. Εκείνη τη μέρα στη τσέπη μου είχα αρκετά λεφτά, αφού ήταν η πληρωμή μου σχεδόν ολόκληρη για επτά μήνες κατά τους οποίους δούλεψα ως δόκιμος μηχανικός στο πλοίο.

Εκείνη τη μέρα μπήκα πρώτα στο καφενείο της Βοσκοπούλλας, και ύστερα σ έναν από τους δυο κινηματογράφους και παρακολούθησα δυο συνεχόμενες ταινίες, η μια ήταν πορνό και η άλλη καράτε, ήταν εκείνη μια εποχή που οι κινηματογραφικές ταινίες καράτε και πορνό ήταν πολύ της μόδας.

Έτσι πέρασε η ώρα, όταν βγήκα στο δρόμο είχε σουρουπώσει για καλά. Πεζός προχώρησα για να ανεβώ στη στάση του ηλεκτρικού ώστε να πάρω το τρένο να ανεβώ στα Πετράλωνα. Η απόσταση ήταν περίπου ένα χιλιόμετρο, και με την υσηχία μου διένυσσα την απόσταση κωλυσιεργώντας και χαζεύοντας τις βιτρίνες των καταστημάτων. Λίγο πριν το σταθμό υπήρχε η πλατεία Θεμιστοκλεους όπου εκεί τον τελευταίο καιρό έστησαν ένα μεγάλο χάλκινο άγαλμα του Θεμιστοκλή, και έκασα να το περιεργασθώ. Έπιασα κουβέντα με δυο γυναίκες μάνα και κόρη που ήταν ιδιοκτήτριες του περιπτέρου της πλα-

τείας και η ώρα πέρασε, νύχτωσε για καλά και το σκοτάδι έπεσε βαθύ. Σκέφτηκα αντί με το ηλεκτρικό να ταξιδεύσω με λεωφορείο, έτσι λοξοδρομώντας, διέσχισα την πλατεία και προσπερνώντας την εκκλησία της Αγίας Τριάδας που ήταν δίπλα, έχοντας σκοπό να πάω στη στάση του λεωφορείου στη λεωφόρο Βασιλέως Γεωργίου Α΄ που ήταν κάθετη της οδού Ακτής Μιαούλη.

Πίσω από την εκκλησία ο τόπος ήταν σκοτεινός χωρίς να φωτίζεται από ηλεκτρικά φανάρια, και ήταν έρημος από κόσμο. Άνοιξα το βήμα μου θέλοντας να προσπεράσω το σκοτάδι και να μπω σε φωτεινό μέρος, φέρνοντας στο νου μου κακές σκέψεις για αδέσποτες συμμορίες κακοποιών που καιροφυλακτούσαν για ξεμοναχιασμένα θύματα σε σκοταδιασμένα μέρη.

Λίγα μέτρα πριν μπω σε φωτεινό μέρος, ξαφνικά τέσσερις σιουλέτες ανθρώπων εμφανίστηκαν απότομα μπροστά μου και μου έκλεισαν το δρόμο. Στο σκοτάδι τους είδα ΝΑ έχουν απλωμένα τα χέρια και να τα κραδαίνουν προς εμένα. Φαίνονταν στο πυκνό σκοτάδι ότι κρατούσαν φονικά όπλα από πιστόλια ίσως και μαχαίρια, ή σιδερολοστούς και ρόπαλα. Γύρισα προς τα πίσω έτοιμος να το βάλω στα πόδια, και διαπίστωσα ότι άλλες τρεις ανθρώπινες φιγούρες μου είχαν κλείσει κάθε διαφυγή. Κατάλαβα ότι θα με λήστευαν, και αποφάσισα να μην αντιδράσω παρά μόνο να τους δώσω όσα χρήματα είχα χωρίς αντίσταση, μήπως έτσι γλύτωνα τη ζωή μου.

Και ενώ βάδιζαν απειλητικά, σιγά και σταθερά προς το μέρος μου, ένας από αυτούς με μια ξαφνική σιγανή κοφτή φωνή όπως διαταγή σε μια ξένη γλώσσα που έμοιαζε Αραβική, τους έκανε όλους να σταματήσουν. Τους είπε ακόμα κάτι λίγα λόγια στη γλώσσα τους, και όλοι γύρισαν και έφυγαν και τους κατάπτε το σκοτάδι.

Ήταν ένα μικρόσωμο ανθρωπάκι, μια καχεκτική φιγούρα που πλησίασε προς το μέρος μου και τον είδα να μου απλώνει το χέρι θέλοντας να σφίξει το δικό μου. Του έδωσα το χέρι και τον ένιωσα να μου το σφίγγει με θέρμη.

Χωρίς να καταλαβαίνω κατ' αρχάς τίποτα, έστεκα και προσπαθούσα να δω το σκοτεινό του πρόσωπο που ήταν ένα με τη νύχτα. Αυτός μιλώντας μου στα Αγγλικά, τον άκουσα να με αποκαλεί my friend, και τραβώντας με ελαφρά από το χέρι με τράβηξε στο φωτεινό μέρος της πλατείας. Γεμάτος περιέργεια, αλλά με μια υποψία, προσπαθούσα να τρυπήσω με το βλέμμα μου το σκοτάδι και να δω το πρόσωπο του. Φτάνοντας στο φως, ξεχώρισα τον απρόσμενο σωτήρα μου.

Ήταν η μικρή ανθρώπινη φιγούρα με τα μάτια που πετούσαν σπίθες, μάτια ίδια αγριμιού αγριεμένου γεμάτα αποφασιστικότητα και σκληράδα, μάτια σκοτεινά κόκκινα και αιμοβόρα ίδια δαιμονικά γεμάτα μίσος, που μια φορά πριν λίγους μήνες στην πρωτεύουσα της Λιβυής είχα συναντήσει και παραστεί αυτόπτης μάρτυρας σε ένα άγριο φονικό που είχε διαπράξει μπροστά μου. Ήταν ο ίδιος που κατέφυγε στο πλοίο που εργαζόμουν και κρύφτηκε θέλοντας να αποδράσει σε μια ξένη χώρα. Αυτός που όταν εγώ τον ανακάλυψα, δεν τον μαρτύρησα στον καπετάνιο ως είχα υποχρέωση ύστερα που μου εξήγησε γιατί φόνευσε τον άνθρωπο εκείνο που έστεκε μπροστά στη βιτρίνα με τα Rollex.

Τώρα τον συνάντησα στην πλατεία θεμιστοκλέους να είναι αρχηγός συμμορίας που λήστευαν ίσως και σκότωναν ανύποπτους περαστούς και αθώους ανθρώπους.

Σκέφτηκα ότι ήμουν τυχερός που ήταν αυτός ο αρχηγός και έτσι εγώ γλύτωσα, αλλά ύστερα που αποχαιρετιστήκαμε και μπήκα στο λεωφορείο να φύγω από τον Πειραιά, σκέφτηκα ότι αν τον μαρτυρούσα, ίσως χωρίς να είναι ο αρχηγός τους η συμμορία του να μην εμφανιζόταν μπροστά μου, ίσως ακόμα να μην υπήρχε καθόλου συμμορία...

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΗ ΛΙΒΥΗ

Ταξιδιωτικό διήγημα με τις εντυπώσεις μου από ένα ταξίδι στη Λιβύη το 1974.

Μέσα από το διήγημα μου, ο αναγνώστης θα έρθει σε επαφή με τη χώρα και τον πολιτισμό της που στην ουσία σήμερα δεν υπάρχει πια.

m.v. "San Denis".

ex Marwick Head 69.

Owner Compania Maritime Katerina SA, Piraeus, Greece.

Flag Greece.

Built 1952 by Henry Robb Ltd., Leith, United Kingdom.

Grt. 1.746, nrt. 910, dwt. 2.447, l.o.a. 80.78 mt., beam 12.25 mt.

Engine type Motor, British Polar Engines, 1.280 bhp., speed 10 knots.

Vessel type Cargo.